

The XX Gazette

December Edition — “Tussen ademen en doorgaan”

Er is veel gebeurd de afgelopen periode. Eigenlijk... is er altijd veel gebeurd in mijn leven. Dat is misschien wel hoe ik gebouwd ben: ik maak elk dingetje mee, groot of klein, alsof het een klein universum op zichzelf is. Een speldenknopje kan al een verhaal zijn. Een blik van Mexx kan al een hoofdstuk openen. Een foutmelding op mijn website kan voelen als een cliffhanger die zich maar blijft herhalen.

De website, de schietgebedjes en de koppeling die niet koppelt

De afgelopen weken leefde ik half in Engelse zinnen en half in instellingen, templates, koppelingen en onverklaarbare foutjes. Alsof mijn website hing in een web van prachtige lijnen, maar één draadje koppig bleef weigeren aan te haken.

Ik geef niet op, dat zit niet in me, maar eerlijk? De frustratie was er. Schietgebedjes, zuchten, opnieuw proberen, weer alles nalopen... en dan tóch dat ene stukje dat niet wil.

Het hoort erbij, denk ik. Iets nieuws neerzetten. Iets dat klopt. Iets dat van mij is.

Het tweede boek dat aan me trekt

En dan is er dat tweede boek. Het trekt aan me zoals alleen een verhaal-in-wording dat kan: anders dan het eerste, maar minstens zo intens. Het vraagt aandacht, aanwezigheid, binnenruimte, die stille, diepe inzet die ik inmiddels herken van het schrijven van mijn eerste boek. Ik hoor anderen weleens zeggen hoe veel het van je vraagt en ik voel dat nu opnieuw: een boek bouwt zich niet vanzelf, het leeft in je, vult je gedachten, beweegt mee met elke laag die je afpelt.

Het eerste boek wacht nu bij de uitgever. Ik ben in gesprek, zacht, in vertrouwen. Het is een nieuw proces, een nieuwe stroom waar ik me in beweeg. Hoop, geduld, spanning, inzichten die zich aandienen op onverwachte momenten. En in dat alles probeer ik elk nieuw stapje te vieren, hoe klein ook. Omdat ik voel dat juist die kleine bewegingen het verhaal dragen.

Ik merk hoe dit alles mijn lijf en hoofd vult: het schrijven, het wachten, het voelen wat klopt, het luisteren naar de richting die zich vanzelf aandient. En tegelijkertijd beweegt mijn eigen helende proces mee, waar ik vandaan kom, waar ik nu sta en waar ik naartoe groei.

Steeds vaker fluister ik mezelf toe: rustiger aan.

Want er gebeurt veel.

Heel veel. xx

Mexx, mijn spiegel, mijn kompas, mijn vuur

En dan is er Mexx... die prachtige dame in de peuterfase, vol eigen wil, vol licht, vol "alles-zelf-doen". Soms pittig, vaak hilarisch, altijd vol leven. De decembermaand maakt dat alles nog wat intenser. Kindjes die zich verkleden als Pietje of Sinterklaas. Mexx niet. "Mama, ik vind dat niet leuk. Ik wil dat niet."

De pietenmuts kleuren? Nee.

Een veer maken voor op de muts? Nee mama, want Pietje heeft een koptelefoon op.

En ze had gelijk. Want mama was dit jaar weer muziekpiet bij de intocht, compleet met koptelefoon. Ik stond op de boot. Zij stond op de kade.

En terwijl ik danste en muziek maakte, voelde ik hoe gek het voor haar moet zijn geweest: mama's geur, mama's ritme, mama's energie... maar dan verstopt in een pak dat haar verwart. Wel praten met andere pietjes hoor. Wel zwaaien.

En dan Mexx: "Doei mama pietje!" Ik: "Doei lieverd."

Mijn hart.

De avond voor de intocht

Ik bracht haar naar een vriendin, waar ze zou logeren. In de auto, in het donker, vertelde ik haar zachtjes wat ze de volgende dag zou gaan zien.

Achterin hoorde ik opeens:

“Ja, dan ga ik zwaaien naar mama op de boot.”

Ik zei dat mama moest werken.

“Neeeee,” zei ze.

En dat Neeeee was precies het Mexx-achtige van deze leeftijd. Vol gevoel. Vol eigen waarheid.

Piet Petronella en de basisschool

Alsof december nog niet vol genoeg was, vroeg de basisschool waar ik Mexx net heb ingeschreven of ik Piet wilde zijn. Na goed voelen zei ik ja en zo werd ik Piet Petronella.

Om half negen 's ochtends, terwijl alle kinderen op het schoolplein stonden, werd ik ten huwelijk gevraagd door Piet Pedro, die per love boat arriveerde. Een heel script, een heel verhaal. Het thema in de klassen was verliefdheid en Pedro had de kinderen meegenomen in zijn zoektocht naar hoe je dat eigenlijk aanpakt, verliefd zijn.

Ik liep daarna met een grote hartjesring om mijn vinger door de gangen.

Ik gymde mee.

Ik luisterde in klaslokalen.

Ik zag hoe zorgvuldig hier alles is opgebouwd, hoe kinderen mogen leren, mogen spelen, mogen zijn.

En toen voelde ik 'm, die emotionele steek: ik ben er nog niet aan toe dat Mexx straks zelf op zo'n basisschool staat. Dat echte loslaten. Die nieuwe fase.

Maar ik groei ernaartoe.

Net als bij alle andere fases.

Spiegelmomentjes, groot en klein

Op zondagochtend doen we meestal rustig aan, op onze manier lui. Ontbijt op bed, kinderprogramma aan.

Laatst wilde Mexx echter beneden ontbijten. Ik had alles net boven klaarstaan.

Toen ik nog even bleef liggen om mezelf moed te geven om weer op te staan, hoorde ik haar zeggen:

“Kom op nou... mama.”

Ik moest lachen.

Want dat ben ik. Dat hoor ik doordeweeks zo vaak tegen haar zeggen als we weg moeten.

En dan hoor je het terug, in dat kleine stemmetje dat alles oppikt, alles voelt, alles spiegelt.

“Mexx, kom op nou, de jufjes wachten!”

“Ik kom mama! Nog even iets pakken in mijn keukentje.”

“Mexx...”

“Ik kom mama! Nog even iets in mijn mandje doen voor op mijn fiets.”

“Mexx! Kom op nou!”

“Ik kom mamaaaa!” En dan met die vrolijke stem.

Het is precies dát wat moederschap is voor mij: een eindeloze dans tussen geduld en liefde, tussen kom op nou en neem je tijd maar, tussen chaos en magie.

Een stille herdenking die niemand ziet

En terwijl december binnenstroomt met al haar lichtjes en hectiek, leeft er in mij ook een andere laag. Een laag die minder zichtbaar is, maar wel aanwezig, juist in deze tijd. Twee jaar geleden speelde alles rondom mijn borst. De angst, de hoop, de onzekerheid. Het wachten. De operatie. De amputatie. En mijn baby... Mexx, nog maar een paar maanden oud op mijn borst.

Soms vraag ik me nu af: hoe héb ik dat toen eigenlijk gedaan?

Als alleenstaande ouder.

In overlevingsstand.

Zonder ruimte om stil te vallen, omdat er altijd een kleintje was dat mij nodig had.

In deze periode komen de herinneringen harder binnen. Soms onverwacht, soms zacht, soms als een steek. En terwijl ik dit opschrijf, voel ik hoe snel mijn ogen zich vullen.

Een vriendin stuurde me een paar weken geleden een berichtje:

Hee. Hoe voel jij je? Het is twee jaar geleden.

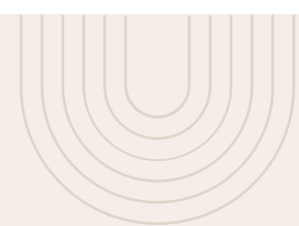
Zo lief. Zo zorgvuldig. Zo gezien.

Want aan de buitenkant zie je niets. Je ziet mijn lach, mijn enthousiasme, mijn plannen, mijn beweging. Je ziet hoe ik doorga, hoe ik bouw, hoe ik leef. Maar vanbinnen beweegt er veel. Laagjes die nog steeds spreken. Herinneringen die hun plek terug opeisen. Een verhaal dat nog niet helemaal rond is, maar wel steeds zachter wordt.

December is ook de maand waarin ik twee jaar geleden afscheid nam van Aap, mijn maatje, mijn mooie dierenziel die zoveel jaren met me mee bewoog. Zacht, wijs, aanwezig op een manier die woorden nooit helemaal kunnen vangen. Het blijft me raken, elke keer dat ik aan hem denk komen de tranen op, zonder uitzondering. Verlies in korte tijd, zoveel dragen en toch doorgaan.

Is het gek, dat het nog steeds zo raakt?

Of is het gewoon liefde die nergens heen kan, behalve naar binnen?

De sprong naar wat komt

2025 komt ten einde. Ik kijk terug op een jaar waarin ik zoveel lagen van mezelf opnieuw mocht zien, voelen, begrijpen en omarmen. En nu glijdt de laatste maand van het jaar binnen, met al haar lichtjes, verwachtingen, herinneringen, vermoeidheden en verlangens. Er is het innerlijke, de beweging van gevoelens, inzichten en intuïtie. En er is het uiterlijke, de wereld van feestdagen, intochten, schoolpleinen, kleine conflicten, grote liefde. Samen vormen ze een soort avontuurlijke retrospectieve verkenningstocht van mijn leven, mijn ritme, mijn hart.

En in dat alles voel ik dit:

Ik ben soms moe.

Ik ben altijd dankbaar.

Ik ben zoekende en vindende tegelijk.

Ik ben aan het helen, herstellen, bouwen, schrijven, voelen, moederen, hopen.

Ik adem.

Ik ga door.

En ik luister naar dat kleine stemmetje, dat van Mexx en ook dat van mezelf, dat fluistert dat ik dit kan, dat wij dit kunnen, dat we niet hoeven te haasten om vooruit te komen.

Ik ben trots.

Op ons.

Op hoe wij staan in het leven.

Op hoe wij ons eigen pad bewandelen, in liefde, in eerlijkheid, in zachtheid, wat een ander daar ook van vindt.

We kiezen ons eigen ritme.

We blijven trouw aan wat klopt.

En dat is meer dan genoeg.

En dan ineens kijk ik naar haar, mijn kleine grote meisje bij de peutergym, slingerend tussen touwen, springend op de trampoline, het lijf dat precies weet wat vrijheid is. Alsof ze me laat zien hoe het mag: licht, speels, onbevangen. Een sprong niet alleen met haar benen, maar met haar hele bestaan.

Misschien is dat wel mijn wens voor iedereen, voor jou die dit leest: dat je schommelend, zwierend, springend het nieuwe jaar in mag gaan, op jouw manier, in jouw tempo. Met zachtheid. Met moed. Met ruimte voor jezelf.

Fijne dagen, lieve jij.

En een zachte sprong naar het nieuwe jaar.

Me – Marieke van der Pijl